

Пролісок

portal.prolisok.org

травень
2016
№9
(168)

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ВІСНИК

Газета Кіровоградського обласного навчально-виховного комплексу
(гімназія-інтернат – школа мистецтв)

Сьогодні в номері:

Мамі

7 см.

Як прославити
рідну землю?

8 см.

Назустріч
новому

2-6 см.

Назустріч новому

Травень. Завершується навчальний рік. Останній навчальний рік у моєму шкільному житті. Чи варто сумувати з цього приводу? Навряд чи, адже ми перейдемо до нового етапу, не менш насиченого і таємничого. Чи буду сумувати? Звісно, буду, адже з впевненістю можу сказати, що прожила в стінах цього закладу нелегке, але таке цікаве життя.

Учні А-класу розпочинають своє навчання у Анатолія Єгоровича ще в п'ятирічному віці, коли батьки їх уперше приводять у балетний зал. Я пам'ятаю своє здивування від того, наскільки великим тоді здавався цей зал і наскільки суворими – директор та інші вчителі. Та ще краще закарбувалося в пам'яті, як успішно пройшла вступний іспит і потрапила на заняття з хореографії. А коли настав момент вирішувати, продовжити танцювати в «Проліску», вступивши до п'ятого класу гімназії, чи залишитися в попередній школі й продовжити вести спокійне, буденне, одноманітне життя, я ні секунди не вагалася і згодом зрозуміла, що цей вибір був цілком правильним.

Так почалися хронічні недосипання, втома,

купа домашнього завдання, одна репетиція за іншою, знов втома, олімпіади, конкурси, концерти, МАН... Напевно, остаточно не з'їхати з глузду в цьому нескінченному вирі подій мені допомогла лише любов до того, чим я займаюся. За стільки років танець став допінгом, без якого почуваєшся неповноцінним, нецікавим, типовим, без якого нудно, не знаєш, куди подіти енергію, яка проситься назовні. Найскладнішим і найвиснажливішим за 12 років навчання у стінах цього закладу можу назвати той час, коли ми готувалися до 45-річчя «Проліска». Щоденні репетиції допізна, купа важких костюмів, хвилювання, перевдягання з номеру на номер за три хвилини... Але ті емоції, які отримуєш, виходячи на сцену, неможливо передати словами. Нереальні відчуття.

Стільки всього пройдено, стільки лишилося позаду. А ще більше чекає попереду. Дякую гімназії за найкращі роки мого життя. Дякую за те, що зробили з мене людину, яка знає, чого хоче досягти. Дякую за хобі, яке стало сенсом мого існування і до якого я завжди зможу повернутися в майбутньому. Дякую за все.

Романюк Марина, 11-А клас

ОСОБЛИВА ДУМКА

Коли ми вперше переступили поріг гімназії, ми не могли й уявити, які зміни на нас очікують. Підйом о 6 ранку, шкільна форма, лінійки кожного дня, навчання по суботах – ми досить довго не могли призвичаїтися до такого режиму. А зараз без цього всього ми вже не уявляємо свого життя.

Два роки, що ми провели у стінах гімназії, були надзвичайно насиченими, веселими, неповторними. А скільки всього відбулося за

цей час! Скільки незабутніх спогадів гімназія назавжди залишить на сторінках нашого життя. Пам'ятаєте, як ми хвилювалися на вступних екзаменах, як перший раз заселялися в гуртожиток, перші уроки з новими вчителями? Пам'ятаєте, як спочатку всі ми сумували за своєю рідною домівкою та родиною? Як перший

місяць взагалі не розуміли, що від нас хочуть вчителі, вихователі та інші працівники гімназії... Як переймалися за оцінки з фізики, математики, права. Як всім класом після концертів дивилися фільми... Як з хвилюванням перевіряли місце в шкільному рейтингу, як вираховували свій середній бал. Як вічно голодні та напівсонні тинялися гімназією, і бігали у буфет займати кілометрову чергу... Як спеціально ставили будильник на 5 ранку, щоб встигнути підготуватися до чергової контрольної роботи. Як всім класом ходили у театр і на різноманітні концерти, при цьому жаліючись, що ми не встигнемо зробити домашнє завдання... Як хвилювалися перед екзаменами з класики та НСТ. Як сумували за усіма на літніх канікулах... І як же ми раділи, знову побачивши один одного наприкінці серпня вже у якості одинадцятикласників!.. Пам'ятаєте, як таємно передавали інформацію про те, що у нас було на контрольній іншим класам на паралелі. Як зивкали до нових облич у гімназії та наскільки раді були бачити попередніх випускників. Як з початку року рахували дні до ЗНО і були впевнені, що в нас є ще достатньо часу, щоб до нього підготуватися... Як їздили з класом у Львів і чудово там провели зимові канікули. Як писали

науково-дослідницькі роботи і хвилювалися перед захистом. Як готувалися до МАНівських контрольних. Як підтримували і заспокоювали один одного у разі невдач. Як вираховували хвилини до омріяного обіду. Як дружили, і сварилися, як зустрічалися і закохувалися, як сміялися і плакали... За це ми хочемо всім подякувати. І гімназістам, і шановним вчителям, і турботливому персоналу, і, звичайно, любим однокласникам. Велике Вам всім дякуємо!

Ось і спливають останні дні в гімназії. Сьогодні ми ще разом, а завтра – наші шляхи розійдуться. І коли настане цей теплий травневий ранок, де разом зі співами птахів пролунає останній дзвоник, який проводить нас у доросле життя, стане зрозуміло, що дитинство закінчилося, а школа, яка за два роки стала зовсім рідною, залишилася в іншому житті... Точніше, життя школи продовжується, але ми вже підемо своєю дорогою.

Здобутими знаннями та багатим досвідом ми завдячуємо Наталії Авимівні. Її підтримка, безмірна і безмежна, надавала нам сили в часи розчарувань, надихала під час негараздів, підіймала й бентежила в часи радості. Саме вона вражала нас емоційністю, інтересом та ентузіазмом. Важко навіть уявити собі, скільки душевних сил, енергії, знань та умінь доклала Наталія Авимівна, щоб виростити й виховати справжніми людьми таких різних, не схожих між собою учнів. Її життєве кредо: «Пізнайте істину, і істина вас звільнить».

Сергій Геннадійович завжди намагався бути з нами на одній хвилі. Тільки він міг спокійно відреагувати на зашумілий під час концерту у філармонії паперовий літачок з проханням відвести нас поїсти. Його вміння оператора завжди допомагало при зйомках наших «короткометражок».

Весь колектив гімназії для нас став справжньою сім'єю, яку очолює розумний, мудрий, порядний, вимогливий, добрий керівник, Коротков Анатолій Єгорович. Це не просто директор школи, а людина, Вчитель

з великої літери, бо ми не зустрічали такого педагога, який би стільки зусиль та часу вкладав в кожного учня й гімназію. Він зібрав небайдужий педагогічний колектив, який вражає своєю професійністю, натхненністю, самопожертвою та відданістю.

Наприклад, ми не могли собі й уявити день без уроків історії, які проводив Олександр Наумович. Він, як ніхто інший, міг зацікавити нас навіть найбуденнішими подіями, в яких, як нам здавалося, немає нічого цікавого. Для нашого класу уроки історії були одними з найкращих і найзахоплюючих, за якими буде сумувати, однозначно, весь 11-В. Скільки часу та енергії щодня витрачав Олександр Наумович, готуючи матеріал для наших уроків. Нас завжди вражала його ерудованість, працелюбність та неперевершений гумор. Обіцяємо, що ваші «ёжики» вас не підведуть!

А уроки української мови і літератури з Вікторією Володимирівною та Людмилою Броніславівною перетворювалися на своєрідний філологічний феєрверк. Разом з ними ми дізналися про величезну кількість фразеологізмів, приказок та прислів'їв, на які так багата наша мова та культура. Навіть після складання ЗНО, деякі учні й досі нервово бігають у пошуках Вікторії Володимирівни, щоб нарешті здати всі вірші з української літератури.

Наш 11-В – клас гуманітарного профілю, і з математикою ми були, м'яко кажучи, на «Ви». Тож для нас було дивно, як так швидко Олена Леонідівна змогла закохати нас у свій предмет, і чому вчитель, який готує дітей до різних

математичних конкурсів, олімпіад і, зазвичай, викладає у класах з фізико-математичним профілем, вирішив вчити нас, гуманітаріїв. Та Олена Леонідівна відповідала, що для неї найголовніше в навчанні не профіль класу, а спостереження за розвитком учня. Вона завжди толерантна та м'яка, поважає думку кожного, вірить у наші здібності та можливості.

Англійська мова стала для більшості справжнім випробуванням. В цьому нам завжди допомагали наші вчителі-мовники: тендітна та завжди стильна Наталя Петрівна, для якої пропустити урок – рівноцінне розстрілу, Роман Іванович, який за два роки жодного разу не підняв на нас голос та Андрій Сергійович – справжній англійський джентльмен. Дякуючи їм, наш словниковий запас значно розширився. Тепер в нашому лексиконі присутні не лише фрази «I live in Kirovograd» чи «London is the capital of Great Britain», але й «The future belongs to those, who believe of their dreams».

Тетяна Володимирівна відкрила нам дивовижний та захоплюючий світ зарубіжної літератури. Кожен урок перетворювався на незабутні філософські роздуми і прагнення зрозуміти внутрішній світ митця, його думки та світогляд. Про неї можна сказати: «щоб дати учням іскру знань, учителю потрібно увібрати ціле море світла».

Біологія та хімія стали незабутніми уроками з Мариною Юріівною та Наталею Олександрівною. Вони відкрили для нас світ природничих наук, навчили розуміти наш організм та його можливості. Наталія Олександрівна завжди з математичною

точністю починала і закінчувала свій урок, встигали всі, навіть ті, хто не орієнтувався в понятті «неорганічна хімія». Її соколиний зір і через 100 метрів міг помітити золоті та срібні прикраси на кожній із нас. На уроках Марини Юріївни ми завжди відчували себе її «зайцями».

Уроки фізики для нашого класу були надзвичайно цікавими. Раніше ми думали, що фізика, її закони і формули занадто далекі від повсякдення, проте завдяки Віктору Павловичу, стала зрозуміла роль цієї науки в нашому житті. Він завжди вдало підбирав приклади, щоб описати різні фізичні процеси. Наприклад, сила тяжіння для нас найкраще проявляється під час вранішнього підйому, коли сила притягання між двома тілами (ліжком і учнем) прямо пропорційна добутку їхніх мас, і обернено пропорційна квадрату відстані між ними.

Сергій Іванович навчив нас розуміти та використовувати сучасні досягнення інформатики. Нам було всім «весело» і від уроків, і від Сергія Івановича. Його безкомпромісність допомогла нам зрозуміти, що наше майбутнє життя неможливе без Excel і Access.

На уроки географії з Павлом Миколайовичем чекав весь клас. Всі з нетерпінням хотіли почути новий вдалий жарт чи смішну історію. Свій перший урок в нашому класі він розпочав з того, що запитав нас про найелементарніші речі: кількість материків та океанів. І як не дивно, це питання загнало нас у глухий кут, з якого Павло Миколайович цілий рік допомагав вибратись.

Захист Вітчизни з Юрієм Миколайовичем та

ОСОБЛИВА ДУМКА

Людмилою Василівною став для нас незабутнім уроком. Ми вивчали військово-медичну та стройову підготовку, а скільки колготок було порвано, скільки взуття зіпсовано при вивченні основ цивільного захисту, до того ж, вигук «граната» тепер однозначно стало для всіх сигналом для падіння на землю. А якщо серйозно, то завдяки Захисту Вітчизни зріс наш рівень громадянської свідомості, ми зрозуміли наскільки важливо були патріотами нашої країни та захищати її.

Уроки всесвітньої художньої культури з Аллою Юріівною були для нас своєрідним відпочинком від буденних проблем та занять.

Уроки гімнастики та акробатики з Людмилою Степанівною та Анатолієм Васильовичем допомогли нам розвинути фізичні здібності та удосконалити попередні навички. Завдяки вчителям гімнастики й акробатики ми змогли наблизитися до бажаних ідеалів, особливо дівчата.

Вчителі хореографії та сучасного танцю: Ігор Вікторович, Євгенія Володимирівна, Наталія Михайлівна допомогли нам творчо самореалізуватися та освоїти елементарні навички в танцювальному мистецтві. Наприклад, всі хлопці мріяли так експресивно та натхненно бити дробушки, як Ігор Вікторович, а дівчата захоплено спостерігали за ніжністю та граціозністю Наталії Михайлівни.

Психологію з Ганною Валентинівною наш клас чекав увесь тиждень. Адже саме на цих уроках ми могли виявити свої лідерські задатки, побачити особистісні якості однокласників. Ганна Валентинівна завжди вселяла в нас

впевненість в собі та допомагала в складних ситуаціях. По життю вона йде з таким кредо: «Жодного дня без доброї справи».

Астрономія з Юрієм Володимировичем стала для нас чимось новим і раніше досі небаченим. Ще з першого уроку ми зрозуміли, що легко не буде. Чого тільки була варта указка в стилі чарівної палички Гаррі Поттера, яка наводила жах на весь 11-В. Дякуючи Юрію Володимировичу, ми змогли визначити, яку планету нам можна буде заселити, якщо ми не складемо успішно ЗНО.

Всі вчителі різні, з різними підходами до своєї роботи. Та є те спільне, що викликає в мене повагу, – справедливість, уважність, вміння цікаво пояснити. Я певна, що ми маємо бути вдячними вчителям нашої гімназії за все, що вони нам дали.

Після двох років навчання стало зрозуміло, що гімназія – це другий дім, гімназія – це турбота й підтримка, гімназія – це віддані й розуміючі друзі, гімназія – це перше кохання, гімназія – це перші перемоги й поразки, гімназія – це велика дружна сім'я!

Шамшур Анастасія, 11-В клас

Мамі

Усім мамам,
а особливо моїй,
присвячується ...

*Як часто ви думаєте про те,
Хто з вами поруч, коли вам зле?
Як часто ви думаєте про ту людину,
Яка підтримує в лиху годину?
Я можу впевнено вам сказати,
Що дехто з вас став її забувати!
Ця людина колискові в дитинстві
співала,
Вона над вами, як бджілка літала.
Вона ваші болі з рани знімала.
Вона все останнє вам віддавала.
А ви за це, невдячні діти,
Гримали на неї й хотіли десь подітись.*

Мамі

*Ви їй хоч раз «дякую» сказали?
А коли останній раз ви її цілували?
Вона готова вам душу віддати -
А ви зачиняєтесь в своїх кімнатах...
Вона вас теплом своїм зігріває,
А що навзаєм від вас здобуває?
Вона всю себе вам присвятила,
А ви за це що для неї зробили?
Ви в її душу, повну проміння,
Кидали каміння нерозуміння..
В очах її щирих - любов і страждання,
Надія не згасла і сподівання.
На обличчі милому-вечірня втома,
Бо вічна робота є десь і удома.
У вас є проблема, невдача мала,
А мамі потрібно хоч трохи тепла.
Та це ж наші мамі!
Вони ж не чужі!
Не будьте байдужі - не йдіть до межі!
Бо мати - не вічна,
Настане той час, коли доведеться
залишити нас.*

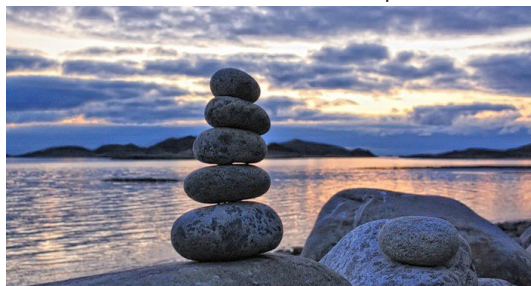
*Прошу: схаменіться, доньки і сини,
бо нас не було б, якби не вони.
Не будьте холодними, злими, різкими,
Бо будуть і ваші діти такими!*

Дмитро Верещак, 9 клас

Як прославити рідну землю?

Що таке слава? Вона не настільки потрібна нашій державі, їй потрібен добробут. Все тримається на ньому. А слава – то лише думка та повага інших. Вона не має такої вагомості. Вона може прийти до когось не заслужено. Слава – це не показник. Шевченко пише про неї:

*А ти, задрипанко, шинкарко,
Перекупко п'яна!*

*Де ти в ката забарилась
З своїми лучами?*

*У Версалі над злодієм
Набор розпустила?*

*Чи з ким іншим мизкаєшся
З нудьги та з похмілля.*

Ми маємо піклуватися зовсім не про славу – ми маємо робити життя в нашій країні краще! Щоб жити тут хотілося, а не помирати! Глянув на справи країни і все – серце схопило, зліг. Що ж робити? Перше – це економіка. Але в нас чомусь не вистачає людей, які можуть її підняти. Ми ж не дурні? Та й потенціал у нас який! Можливостям нашим позаздрить будь-яка європейська країна. У нас непогана освіта, у нас достатньо людей, що вчать та працюють. У чому проблема? Розумієте, народ не зацікавлений у розвитку. Якщо є професіонали, то вони намагаються покинути Україну –

звісно, в інших-то платять більше! Друге – розшарування суспільства. Є «високі чини», а є «прості смертні». Перші одурять простий народ, а другі таку кашу з цього заварять... Тобто, я хочу сказати, що влада не піклується про життя населення, а те населення нічогосінько не знає, не вчиться і через недостатню освіченість робить непоправні помилки. Третє – це освіта. Куди без неї? Коли ми якимось чином матимемо й гарну економіку, і якусь єдність українського суспільства, і непоганий рівень життя. Це буде лише креслення розвиненої держави. Бо ті люди будуть лише масою, яка з часом не зможе зберегти ані економіки, ані держави, ані забезпечувати розвиток – ні-чо-го. Усе розвалиться, як картковий будиночок від подиху вітру. Ми це вже бачили, ми це вже знаємо. Нам потрібно зробити цю людську масу – свідомими громадянами. І найкращий, а, можливо, й єдиний шлях до цього – наука.

Кожна людина має зважати на це. І якщо кожен приділить цьому питанню хоча б частинку свого життя, то ми досить скоро здобудемо добробут. А буде добробут, буде і слава, і повага, і щастя – буде все і, навіть, більше!

Кондаурова Анастасія, 10-Б клас

Відповідальні за випуск: Шепель В.О., Французан Н.О.

Голова комісії інформації УПГ.

Редакція не несе відповідальності за зміст матеріалів

Веб-адреса: http://portal.prolisok.org/gazeta_prolisok.html

Всі права захищені © 2016 Надруковано в ТЦ облкомплексу, тираж 40 екз.